

Hồi 19

Khôi Phục Thân Phận

Ninh tiếp tục bút đàm với Huyền Thanh, chủ yếu là nói lên sự hối hận vì đã gây tổn thất nghiêm trọng cho Huyền Thanh và Lâm Minh Chủ, nhưng Hoàng Định phải ngượng ngùng vì ở Huyền Thanh hầu như không có dấu hiệu nào chứng tỏ sẵn sàng chấp nhận!

Nhưng ngay sau đó, khi nhìn theo hướng mắt nhìn của Huyền Thanh, Hoàng Định mới biết tại sao Huyền Thanh không tiếp nhận cuộc bút đàm!

Chính xác hơn, Huyền Thanh không dám tiếp nhận!

Vì ở phía trước, Từ Bình và Giang Nhật đang xạ ánh mắt dò xét từng động tĩnh của Huyền Thanh!

Chúng tỏ, chỉ cần Huyền Thanh có bất kỳ cử chỉ nào khả nghi, chuyện như vừa xảy ra tất nhiên phải tái diễn!

Phần nộ, Hoàng Định chưa từng lần nào phần nộ nhiều như lần này!

Nhưng do không thể phát tác, vì có thể làm hệ lụy nhiều người khác, đúng như lúc đầu Huyền Thanh đã đề tỉnh: "Tối kỵ vọng động!"

Hoàng Định chợt có một ý nghĩ:

"Được! Nếu bọn ngươi muốn lên học võ công của các phái thì ta nhất quyết nghĩ cách khắc chế ngược lại! Khi có cơ hội, Hoàng Định này sẽ cho bọn ngươi tột cùng khốn đốn!"

Hoàng Định lần này phải bắt mình chú tâm vào từng chiêu từng thức của Trang Huyền và Thoát Hoan!

Không phải để hoá giả mà cần phải khắc chế hoàn toàn, Hoàng Định lần này có cái nhìn khác về võ học của hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang!

Bằng cái nhìn trong vị thế một địch thủ, Hoàng Định buộc phải tìm từng chỗ sơ hở trong các chiêu thức kia! Đang đến lược Trang Huyền phát chiêu! Bởi Trang Huyền lão đạo là sư phụ của Huyền Thanh nên chiêu thức phải biến ảo hơn, tinh kỳ hơn, thế nhưng như cách

đôi chiêu của Thoát Hoan, Hoàng Định nhận thấy hoặc Thoát Hoan cố ý hoặc vô tình bỏ qua một chỗ hở của Trang Huyền!

Và nếu là Hoàng Định, từ chỗ hở này Hoàng Định sẽ có ngay cơ hội phản công!

Vì Thoát Hoan bỏ qua nên phải vài lần hoá giải kế tiếp, Thoát Hoan mới tìm thấy cơ hội hoàn thủ.

Tương tự như vậy, ở nhiều lần biến hoá chiêu thức của Thoát Hoan, Hoàng Định cũng thấy Trang Huyền có ít nhất là hai cơ hội hoàn thủ. Nhưng Trang Huyền đã bỏ qua!

Nếu hiểu đúng hơn, dường như Trang Huyền không phát hiện hai chỗ sơ hở đó của Thoát Hoan!

Tuy đang lấy làm lạ nhưng Hoàng Định vẫn nhủ thầm:

- "Có thể họ sợ bọn Kim Ma Bang lên học nên vờ để lộ những sơ hở đó! Mặc kệ! Nếu sau này bọn chúng cứ y như thế xuất thủ, đó chính là cơ hội của ta! Ta sẽ không bỏ qua đâu!"

- Dừng lại!

Sau tiếng lệnh, mục Bang chủ lạnh lùng gọi:

- Tây Môn Quyền! Lâm Tất Thắng! Đến lượt hai người!

Tây Môn Quyền buột miệng kêu:

- Lâm Minh chủ vừa bị phế bỏ một chi, đâu có thể cùng ta giao đấu?

Mục Bang chủ cười độc ác:

- Người nghì người có thể hơn Lâm Tất Thắng được sao?

Tây Môn Quyền định nói nữa thì nghe mục Bang chủ ra lệnh:

- Tiến lên đi!

Không tiện phản kháng, Tây Môn Quyền áy náy cùng Lâm Tất Thắng bước ra!

Và đây là dịp cho Hoàng Định mục kích tính khí ác độc của mục Bang chủ!

Mục bất ngờ tung người lao về phía Tây Môn Quyền.

Vút!

Kế đó là:

- Soẹt! Phập!

Phịch!

Mụ chỉ lui về nguyên vị khi cách tay tả của Tây Môn Quyền đã bị mụ dùng trủy thủ đoạn lia!

Mụ cười hăng hắc:

- Như vậy đã công bằng chưa? Có thể giao đấu được rồi chứ? Ha... Ha...

Tái mặt, phần vì phần nộ phần vì bị mất nhiều máu, Tây Môn Quyền đành phải lặng lẽ cùng Lâm Tất Thắng giao chiêu như mệnh lệnh của mụ!

Hoàng Định hoàn toàn lặng người khi chỉ trong thời gian ngắn đã phải mục kích quá nhiều những cái gì gọi là độc ác nhất chỉ có mụ ác ma Bang chủ Kim Ma Bang mới nghĩ ra và mới có thể hành động!

So sánh với Phi Thiên Ma, Hoàng Định có cảm nhận...

- Bang chủ!

Một tiếng hô hoán khẩn trương vang lên, khiến những gì đang diễn ra đều phải đình trệ!

Mụ Bang chủ quay ra ngoài:

- Có chuyện gì ư? Lưu hộ pháp?

Nhân vật vừa hô hoán cũng là nhân vật lâu lắm rồi Hoàng Định mới được nhìn lại, đó là Lưu Thức, đại thiếu gia của Lưu gia trang mà trang chủ là Lưu Hoàng, Thượng hộ pháp hiện giờ của Kim Ma Bang!

Lưu Thức có phần kinh hoảng:

- Ở bên ngoài, Nhị Lão Tổ và Tam Lão Tổ đã bị lão Phi Thiên đả thương! Mong Bang chủ nghĩ cách ứng phó!

Mụ bang chủ cau mày:

- Hơn năm mươi năm bị sanh cầm không ngờ lão Phi Thiên không vì thế mà giảm bớt uy phong! Hiện tình như thế nào?

Lưu Thức đáp:

- Lão đang giận dữ phá huỷ thạch môn! Lão chỉ muốn...

Mụ Bang chủ bĩu môi:

- Thạch môn tuy là lối xuất nhập trọng yếu của bốn bang nhưng dù lão có thần lực phi phàm cũng đừng mong phá được!

Lưu Thức biến sắc:

- Bang chủ đừng quá xem thường lão! Lão sắp phá huỷ hoàn toàn rồi!

Mụ Bang chủ thẳng thốt:

- Thật thế sao?

Sau một thoáng ngẫm nghĩ khá nhanh, mụ bảo!

Quay người lại, mụ gọi Xạ Hồn Lão Tổ:

- Chuyện này cần phải có đại thúc thúc giúp bốn bang chủ mới xong!

Xạ Hồn Lão Tổ lắc đầu:

- Thôi đi! Người là đệ tử của mụ, người hiểu mụ nhiều hơn ta! Ta đã đến tuổi gần đất xa trời rồi, ta không thể đến gặp mụ!

Mụ Bang chủ nôn nóng:

- Những lúc trước khác, bây giờ khác! Chuyện khẩn trương như thế này nhất định gia sư phải xem trọng!

Xạ Hồn Lão Tổ thở dài:

- Được rồi! Người là Bang chủ, mọi việc cứ như ý người vậy!

Mụ lại quay về phía Tây Môn Quyền và Lâm Tất Thắng:

- Lần này kể như hai người gặp may...

Và mụ bất chợt quay nhìn Hoàng Định:

- Người cũng vậy! Nhưng không sao, rồi cũng đến lượt người cho bốn Bang chủ nhìn thấy sở học cao minh của Nho Tiên! Điều đó người đừng mong tránh khỏi, trừ phi người muốn nếm thử sự lợi hại của Xạ Nguyên Châm! Ha... Ha...

Vừa cười cao ngạo mụ và những kẻ theo chân vừa bỏ đi!

Loảng xoảng... Loảng xoảng...

Tiếng xích sắt va chạm, ngay khi chỉ còn lại những phạm nhân với nhau, Hoàng Định lập tức nghe mọi người tranh nhau hỏi!

Họ hỏi loạn xạ nhưng chủ yếu vẫn là một ý hỏi như Lâm Tất Thắng đang hỏi:

- Thiếu hiệp là truyền nhân của Nho Tiên lão nhân gia?

Hoàng Định nhìn họ:

- Minh Chủ! Nhị vị chưởng môn nhân! Trước hết, văn bối Định Hoàng xin được tha thứ lỗi lầm vừa rồi, khiến chư vị tiền bối phải mất mỗi người một cánh tay!

Tây Môn Quyền cau mặt:

- Lỗi gì là do thiếu hiệp?

Thấy vậy, Huyền Thanh lên tiếng:

- Thiếu hiệp bất tất áy náy! Chuyện là thế này...

Nghe Huyền Thanh giải thích chuyện mới rồi, hiểu vì sao bản thân phải mất một cánh tay, Tây Môn Quyền giận dữ:

- Đã dặn người đừng vọng động, sao người cố tình hại bọn ta? Hừ! Hay người ủng hộ người là đệ tử của Nho Tiên, xem bọn Kim Ma Bang không ra gì? Nếu vậy, sao lúc này người không đứng lên, thừa nhận mọi việc là do người gây ra?

Hoàng Định, tức Định Hoàng, ngỡ ngàng! Không ngờ Tây Môn Quyền là người dễ phẫn nộ đến vậy, chẳng trách Tây Môn Tuyết tuy là nữ nhi vẫn có tính khí giống hệt phụ thân!

Định Hoàng chưa kịp nói gì đã nghe Minh Chủ Lâm Tất Thắng lên tiếng:

- Tây Môn huynh cần gì phải giận dữ? Nèn hiểu đó là vì Định thiếu hiệp chưa biết hết hậu quả cũng như sự độc ác của Kiều ác phụ!

Tây Môn Quyền nào dễ người ngoại:

Nhưng chỉ vì y, Tây Môn mỗ phải mất cánh tay! Mỗ làm sao không giận!

Định Hoàng cười gượng:

- Lời trách của Tây Môn tiến bối hoàn toàn đúng. Vì thế, văn bối đã tự lập thệ!

Tây Môn Quyền hừ lạnh:

- Người lập thệ như thế nào?

Định Hoàng đáp chậm rãi:

- Đúng ra, văn bối đã quyết tiềm phục vào Kim Ma Bang, chủ yếu là chỉ tìm phụ tử Từ Bình để bào phụ thù! Nhưng...

Lâm Tất Thắng bỗng có ánh mắt nhìn kỳ lạ:

- Khoan đã! Thiếu hiệp vừa nói là tiềm phục, chuyện như thế nào?

Định Hoàng giả thích:

- Không kể trước kia, gần đây nhất văn bối đã được đương chức vụ đầu lãnh sứ giả Kim Ma Bang...

- Như lời Thi Quái từng nói, đúng không?

Và Định Hoàng hiểu tại sao lúc mới rồi Lâm Tất Thắng có ánh mắt kỳ lạ! Chàng gật đầu:

- Không sai! Nhưng rất tiếc...

Lần thứ ba liền tiếp Lâm Tất Thắng ngắt lời:

- Chậm đã! Bây giờ thế này vậy, thiếu hiệp có thể cho bọn ta biết thiếu hiệp là ai? Sao lại tiềm phục và tìm cách tiềm phục là thế nào?

Định Hoàng hít dài một hơi:

- Được! Đó cũng là ý định của văn bối! Minh Chủ hẳn có biết gia phụ, là Thoái Phi Kiếm Định Sách?

Tây Môn Quyền giật mình, nhìn chăm chăm vào chàng:

- Người vừa bảo người là Định Hoàng? Vậy phụ thân người đích xác là Định Sách, Thoái Phi Kiếm?

Chàng kinh ngạc:

- Tiền bối biết gia phụ?

Tây Môn Quyền khẽ nạt:

- Ta đang hỏi người kia mà?

Định Hoàng càng ngơ ngác nhiều hơn khi nghe Lâm Minh Chủ bật cười:

- Thật là ngẫu hợp! Cả nhạc phụ lẫn tiểu tể đều bị giam chung một nơi và cùng do một Kim Ma Bang gây ra?

Định Hoàng bần thần:

- Nhạc phụ, tiểu tể? Văn bối không hiểu?

Tây Môn Quyền dù quá nôn nóng vẫn phải cố tự kềm chế:

- Phụ thân người là Định Sách?

Chàng gật đầu:

- Không sai! Nhưng...
- Người bảo là báo thù, Định Sách đã chết?
- Đúng vậy Là do...
- Như người vừa nói, là do phụ tử Từ Nhân, Từ Bình sát hại?
- Không sai! Lúc đó tuy chúng đeo Kim Ma Diện nhưng vẫn bối có vô tình nhìn thấy diện mạo Từ Bình! Có nghĩa là...
- Chuyện xảy ra từ lúc nào? Sao ta không nghe ai nhắc đến?

Định Hoàng nhìn vào Tây Môn Quyền:

- Sao tiền bối quá quan tâm đến gia phụ?

Miền cưỡng, Tây Môn Quyền phải giải toả mối nghi vấn cho Định Hoàng:

- Chuyện xảy ra lâu rồi và ta tin chắc phụ thân người không có lý do gì phải cho người biết! Đó là giữa ta và phụ thân người, mười tám năm trước có cùng nhau chỉ phúc giao hôn, cho người và...

Định Hoàng thất kinh:

- Và lệnh ái Tây Môn Tuyết?

Tây Môn Quyền kinh ngạc:

- Người cũng biết Tuyết nhi?

Chàng than thầm, nào phải chỉ biết không thôi, giữa chàng và Tây Môn Tuyết còn xảy ra nhiều ngộ nhận khó thể giải thích nữa là!

Và Định Hoàng phải hỏi:

- Tại sao gia phụ không có lý do gì để nói cho văn bối biết chuyện này? Phải chăng song phương đã tuyệt giao, chuyện chỉ phúc giao hôn kia đã huỷ bỏ?

Tây Môn Quyền nổi giận:

- Ai đề cập đến chuyện tuyệt giao? Phụ thân người ư?

Định Hoàng bối rối:

- Chẳng phải tiền bối vừa nói...

Tây Môn Quyền sùng sộ! Và nếu không có Lâm Tất Thắng xen vào, khó có ai đoán được chuyện gì sẽ xảy ra!

Lâm Tất Thắng lên tiếng:

- Từ từ đã nào! Hãy nói cho thật minh bạch, tất cả hai sẽ không có chuyện gì ngộ nhận!

Đưa mắt nhìn Định Hoàng, Lâm Tất Thắng giải thích:

- Tây Môn huynh có đến hai kiểu nữ! Tây Môn Tuyết chỉ là thứ! Việc chỉ phúc giao hôn lần đó cũng có ta, đó là giữa ngươi và đại tiểu thư Tây Môn Nguyệt! Đáng tiếc, lúc mới lên năm, Tây Môn Nguyệt do yếu mạng nên không còn nữa! Từ đó, cả hai dường như không muốn đề cập đến chuyện chỉ phúc giao hôn!

Hoàng Định thở phào, may mà không phải Tây Môn Tuyết!

Tỏ vẻ ái ngại, Định Hoàng nhìn Tây Môn Quyền:

- Chẳng hay đại tiểu thư vì sao phải...

Tây Môn Quyền vẫn còn đau lòng dù chuyện xảy ra đã lâu:

- Nguyệt nhi đang dạo chơi cùng nhũ mẫu! Do tánh không được nhu thuận nên Nguyệt nhi lên tách ra! Nào ngờ, trời cao không có mắt, để Nguyệt nhi sẩy chân rơi xuống vực!

Tuy kinh hoàng khi nghe chuyện này nhưng câu nói: tình tình không được nhu thuận vẫn làm cho Định Hoàng có phần nhẹ nhõm!

Bởi nếu đúng như Tây Môn Quyền nói Tây Môn Tuyết chính là hình ảnh của Tây Môn Nguyệt, giả như Tây Môn Nguyệt còn sống sẽ là...

Có tiếng Lâm Tất Thắng vang lên:

- Được rồi! Thiếu hiệp thuật tiếp đi!

Định Hoàng gật đầu, hoàn toàn yên tâm vì chuyện chỉ phúc giao hôn không còn nữa.

- Lúc vẫn bối độ chừng mười ba, mười bốn, đột nhiên gia phụ đưa văn bối đi một nơi thật xa! Ở đó, gia phụ sau nhiều ngày dò tìm đã bắt gặp một phiến đá cổ! Như bọn kẻ thù lúc giết gia phụ có nói, phiến đá đó chính là Phật Công Thạch Bản!

Mọi người cùng kêu lên:

- Phật Công Thạch Bản?

Huyền Thanh thì thào:

- Hoá ra chuyện Phật Công Thạch Bản là có thật?

Thoát Hoan trầm tư:

- Bấy lâu tuy có nghe nhưng ai cũng nghĩ chỉ là lời ngoa truyền! Thì ra Phật Tổ có lưu lại công phu Phật Môn thật?

Định Hoàng xua tay:

- Mọi người chớ lầm! Làm gì có công phu nào trên Phật Công Thạch Bản? Bất quá ở trên phiến đá chỉ có ghi năm chữ võn vẹn bằng phạn văn, và gia phụ đọc được là A Di Đà Phật Pháp!

Thoát Hoan trở mắt:

- Là A Di Đà Phật thôi! Sao lại có thêm một chữ pháp nữa?

Định Hoàng lắc đầu:

- Đó là do văn bối nghe gia phụ đọc như vậy!

Tịnh Trần lẩm bẩm:

- Trên phiến đá không có gì ngoài năm chữ: A Di Đà Phật Pháp? Lạ thật! Lạ thật!

Tây Môn Quyền bảo:

- Chúng tớ không hề có chuyện Phật Công Thạch Bản! Đủ rồi chuyện này! Giờ nói đi, tại sao Từ Nhẫn phát hiện và tìm đến sát hại phụ thân ngươi?

Định Hoàng tỏ ra căm phẫn:

- Như văn bối nghe lão Tử Quái kể lại, chính vì sự thất tung của gia phụ khiến nhiều nhân vật nghi ngờ! Trong đó có Từ Nhẫn!

Lâm Tất Thắng kinh ngạc:

- Sao lại có Tử Quái ở đây?

Định Hoàng cười buồn:

- Đúng lúc văn bối sắp bị Từ Bình hạ sát, có một nhân vật xuất hiện cứu nguy! Sau này văn bối mới biết đó là Tử Quái!

Trang Huyền gật đầu:

- Vậy là Tử Quái cũng vì Phật Công Thạch Bản nên mới xuất hiện!

Định Hoàng thừa nhận:

- Đúng vậy! Văn bối đã rất hoài nghi khi cứ bị Tử Quái dùng đủ mọi cách mong thuyết phục văn bối phải bái lão làm sư phụ! Kể cả việc lão đã truyền thụ Tuý Tiên Bộ Pháp và thuật di dời huyết đạo cho văn bối!

Lâm Tất Thắng giật mình:

- Vì thế, thiếu hiệp tuy bị Xạ Nguyên Châm cắm vào nhưng không hề bị khống chế vì không trúng huyết Phong Trì?

Định Hoàng động tâm:

- Sao Minh chủ cũng biết chuyện này?

Huyền Thanh lên tiếng:

- Tự Thi Quái nói cho bọn ta biết! Mụ còn bảo, bọn ta phải cố làm sao giúp thiếu hiệp! Đối lại, bọn ta sau này có thoát được hay không, đều phải trông mong cả vào thiếu hiệp!

Chàng kinh nghi:

- Sao mụ đột nhiên sinh hảo tâm như vậy?

Tĩnh Trần vụt niệm phật hiệu:

- A di đà phật! Người đến lúc chết ắt phải có lúc hồi tỉnh! Thi Quái chính là hạng người này!

Định Hoàng nôn nao:

- Mụ đã chết?

Lâm Tất Thắng gật đầu:

- Cũng may là mụ kịp giúp thiếu hiệp giải hết chất độc Xạ Nguyên Châm! Sau đó mới bị La Nhược Phi lấy mạng!

Định Hoàng kinh hoàng:

- Và sau đó dù văn bối chưa tỉnh lại, chư vị đã giúp đưa văn bối ngồi cùng hàng với chư vị?

Huyền Thanh giải thích:

- Dù chưa tin lắm lời của Thi Quái, nhưng do nghĩ tất cả chúng ta đều cùng chung một số phận, có lo lắng cho nhau cũng là điều tất nhiên!

Tây Môn Quyền xen vào:

- Huống chi giờ đã rõ người chính là truyền nhân của Nho Tiên! Bọn ta có cơ được cứu rồi!

Định Hoàng chậm chậm lắc đầu:

- Cứu mọi người, đó là một trong hai điều văn bối đã tự lập thế! Tuy nhiên, làm như thế rất mạo hiểm, sẽ gây hại đến sinh mạng của chư vị tiền bối!

Lâm Tất Thắng nghi hoặc:

- Thế nào là nguy đến sinh mạng?

Định Hoàng định nói cho họ biết về phát hiện của mục Thi Quái, bất ngờ có tiếng xích sắt phía ngoài khu loạn.

Loảng xoảng... Loảng xoảng...

Biết có người sắp vào, tự Lâm Tất Thắng lên tiếng:

- Không cần nói nhiều! Cứ tùy cơ ứng biến, hay hơn hết là đừng có vọng động!

Lâm Tất Thắng vụt im bặt vì có người tiến vào thật!

Định Hoàng nhìn thấy đó là La Nhược Phi và Từ Bình!

La Nhược Phi đang nhìn chàng:

- Hoàng Định! Tội người dám tìm phục khiến ta phải bị Bang Chủ trách cứ, lần này ta phải trị tội người!

Vừa nói ả vừa lấy ra ngọn Xạ Hồn Tiêu.

Với tính quá độc ác của mục Bang chủ Kim Ma Bang như Định Hoàng vừa mục kích, hai chữ trách cứ do La Nhược Phi thốt ra, chàng hiểu đó là ả cố tình nói tránh đi!

Chứ thật ra, như chàng đoán, ả không chỉ bị trách cứ không thôi, mà phải nặng nề hơn thế nhiều!

Chàng bật ra ngoài miệng:

- Với những nhận định hoàn toàn sai lạc về ta, suýt gây hậu họa nghiêm trọng tại Tổng Đán này, ta không tin người chỉ bị trách cứ!

Ả vụt long mắt lên sòng sọc:

- Đã lâm vào tình cảnh này người còn dám nói ra những lời đó nữa ư?

Định Hoàng bĩu môi khinh thị:

- Nói thì ta đã nói rồi, nhưng một lần nữa ta không tin người dám thi triển Xạ Hồn Tiều ở đây!

La Nhược Phi lập tức đặt vật đó lên môi...

Định Hoàng cũng phát hiện bọn Lâm Tất Thắng đều tái sắc!

Biết họ sợ La Nhược Phi sẽ tấu lên Khúc Xạ Hồn và chính họ sẽ gánh chịu hậu quả, Định Hoàng vụt lên tiếng:

- Người nên nhớ Bang Chủ của người vẫn cần những nhận vật này! Người dám phát động Xạ Hồn Tiều sao?

La Nhược Phi khựng lại với nét mặt cực kỳ hoang mang! Á hỏi:

- Người nói như thế là có ý gì?

Định Hoàng cũng phải khựng lại lòng thầm trách:

"Nguy tai! Sao ta dám mạo hiểm với tất cả những sinh mạng ở đây? Nhờ ả làm thật và nhờ những gì Thi Quái nói hoàn toàn sai, mọi người sẽ phải chịu thống khổ và tất cả đều do lỗi một mình ta?"

Thay đổi ý định, chàng cười nhẹ:

- Ta tưởng người phải hiểu rõ ta muốn nói gì.

Ả trừng mắt nhìn chàng:

- Có phải người đã vô tình biết một điều gì đó?

Ả đang lo ngại? Chúng tôi, mười phần đến chín những gì Thi Quái nói là đúng?

Tuy nghĩ như vậy nhưng Định Hoàng vẫn không dám mạo hiểm! Vì chỉ cần một kinh suất nhỏ, Chàng khó thể chuộc lại lỗi lầm!

Vì thế, chàng cười cười bí ẩn:

- Biết điều gì đó thì không, nhưng nghi thì ta có nghi!

Ả chực quát, cứ nhìn diện mạo ả lúc này cũng biết! Nhưng ả kịp thay đổi ý định nên chỉ hỏi:

- Người nghi điều gì?

Cũng vậy, bọn Lâm Tất Thắng qua những biểu hiện trên nét mặt như cũng muốn biết chàng đang nghi ngờ điều gì!

Chàng đưa mắt chỉ vào Xạ Hồn Tiều của ả:

- Ta đang tự hỏi, vật là vật thành danh của Xạ Hồn Lão Tổ, người đang bị Bang chủ nghi kỵ, lão dám giao vật đó cho người sao?

Và Định Hoàng có phần nào thất vọng khi nghe ả cười dài:

- Khá lắm! Mẫn tiếp lắm và cũng thông tuệ lắm! Không sai! Đây chỉ là vật giả! Vật thật ở kia kia! Người nhìn xem!

Nhìn theo hướng tay của ả, Định Hoàng giật mình! Xạ Hồn Lão Tổ quả nhiên đang cầm sẵn Xạ Hồn Tiều và đứng án ngữ trước lối xuất nhập thạch động!

Ả lại cười:

- Thế người nghĩ, chỉ có một mình ta và Từ hộ pháp lại dám tự chui vào đây để chuốc họa sao? Nào ai dám nói trước là bọn người bỗng dung sinh liều lĩnh, sẽ không uy hiếp bọn ta để tìm lối thoát?

Nếu lúc này chàng thất vọng vì qua lời thú nhận của ả, chàng chưa đủ để nhận định những gì Thi Quái đã nói là đúng hay là sai, ả tỏ ra lo ngại, chỉ vì chàng vô tình đoán đúng việc ả cầm theo một Xạ Hồn Tiều giả thì lúc này, lời ả vừa nói vô tình tạo cho chàng một tia hy vọng!

Quyết thực hiện ý đồ, Định Hoàng vờ kinh hãi:

- Người bố trí như vậy, rốt cuộc muốn làm gì ta?

Ả gật gù:

- Người thông tuệ lắm, không lẽ người không đoán ra ta định làm gì người sao?

Chàng tiếp tục giả vờ. Gì thì gì, chàng đã quen giả vờ nên sự giả vờ của chàng cứ y như thật:

- Giết ta thì người không dám, phớt bỏ võ công của ta thì Kim Ma Bang đâu cần giam giữ ta? Trừ phi...

Ả mắc bẫy:

- Sao?

Chàng vờ phần nộ:

Bọn người muốn dò xét và sau đó lên học võ công của ta?

Xạ Hồn Lão Tổ bước vào, tay vẫn cầm Xạ Hồn Tiều:

- Vậy là người thừa nhận võ học của người là do Nho Tiên truyền thụ?

Chàng gầm gừ:

- Ta thà chết, quyết không để bọn người toại nguyện!

Xạ Hồn Lão Tổ lạnh giọng:

- Người quyết định được sao? Từ Bình! Tiến lên, cho y bài học!

Từ Bình bật cười hăng hắc:

- Hoàng tiểu tử! Ta từng nghe có lần người doạ Giang Nhật sợ đến chết khiếp bằng chính võ học của Nho Tiên! Người thử doạ ta xem nào! Ha... Ha...

Nhìn Từ Bình đang từ từ tiến lên, nếu Định Hoàng chưa biết chất mình sẽ có thái độ như thế nào thì bây giờ điều đó kể như chắc chắn!

Thứ nhất, như chàng vừa nhìn thấy, lối xuất nhập Thạch Động giờ vẫn để ngõ!

Thứ hai, chính Từ Bình đã ba lần đắc tội với chàng, lần đầu là cùng phụ thân y Từ Nhẫn sát hại phụ thân chàng, lần thứ hai cũng liên với lần đầu là y suýt lấy mạng chàng nhưng may thay chàng đã được Tử Quái giải cứu, lần thứ ba cách đây bốn năm chính y xuất hiện làm cho Bạch Diện Quái Nhân có dịp bắt giữ chàng!

Cơ hội bào thù và cơ hội thoát thân đã đến, chàng đâu để gì bỏ qua!

Chàng cũng tiến lên!

Như phần nào đoán được ý của chàng, ả La Nhược Phi bỗng hô hoán:

- Y rất giáo quyệt, Từ hộ pháp chớ làm kể y!

Từ Bình lạnh giọng:

- Một lần bị y lừa là quá đủ rồi với Từ Bình này, đâu dễ có lần thứ hai!

Như để tăng thêm uy lực cho lời nói của Từ Bình, Xạ Hồn Lão Tổ doạ thêm:

- Đã bị Xạ Nguyên Châm xâm nhập nội thể. Y còn dám hí lộng cũng sẽ làm cho những tên kia bị liên lụy!

Lời doạ của lão vô tình là lời đề tỉnh cho Định Hoàng! Chàng thầm cân nhắc:

- "Nếu có cơ hội thoát thân, nhất định ta không bỏ lỡ. Còn để báo thù thì... Chà! Rất có thể ta làm liên lụy đến mọi người thật!"

Từ Bình bỗng quát:

- Đỡ!

Vù...

Thấy y phát kinh, Định Hoàng hiểu đây mới chỉ là dò xét! Chưa phải lúc bọn chúng muốn học võ công, quả nhiên là một cơ hội tốt cho chàng! Chàng cũng quát:

- Tốt! Đỡ!

Vù...

Lập tức Xạ Hồn Lão Tổ bật kêu:

- Phục Ma Tam Thức?

- Có tiếng Lâm Tất Thắng ào ào:

- Quả nhiên là công phu của Nho Tiên lão nhân gia!

Từ Bình rúng động, chực lùi!

Nhưng đã muộn.

Ầm!

Hự!

Mới một kích duy nhất Từ Bình phải vừa loạng choạng thối lui vừa rỉ máu ở hai bên khoe!

La Nhược Phi kinh tâm xông đến:

- Phải hiệp lực thôi! Từ hộ pháp, đánh!

Vù...

Từ Bình cố chi trì và lao trở lại:

- Súc sinh muốn chết!

Vù... Vù...

Riêng Định Hoàng thì có phần thất vọng!

Bởi sau tiếng chạm kinh vừa rồi, ngay lối xuất nhập thạch động bỗng xuất hiện thêm hai nhân vật!

Đó là Lưu Hoàng và Giang Thanh, hai nhân vật từng là Trang chủ nhị trang Giang và Lưu!

Như vậy, giả như chàng muốn thừa cơ hội thoát thân có lẽ còn phải gặp nhiều trở lực khác!

Cần phải thăm dò kỹ thế lực thực sự của đối phương, chàng vờ nhảy lùi, không chạm chiêu với La Nhược Phi và Từ Bình.

Vút!

Xạ Hồn Lão Tổ nhìn như muốn rút mắt ra ngoài và kêu lên:

- Đằng Không Đảo Thúc?

Từ phía ngoài, Lưu Hoàng và Giang Thanh chậm chậm tiến vào:

- Đích thị tiểu tử chính là truyền nhân của Nho Tiên!

La Nhược Phi xông đến:

- Người không dám tiếp chiêu sao? Đỡ!

Vù... Vù...

Từ Bình cũng gầm thét:

- Súc sinh! Đỡ!

Vù... Vù...

Thái độ của bọn chúng khiến Định Hoàng sinh nghi!

Đã nhận rõ chàng là truyền nhân của Nho Tiên có sao chúng vẫn muốn chàng cùng chúng giao đấu? Chúng còn muốn dò xét gì nữa?

Bởi nếu không cần dò xét mà chỉ cần lên học võ công, chúng có thể sử dụng biện pháp như mục Bang chủ Kim Ma Bang từng sử dụng, là buộc chàng phải cùng ai đó trong bọn Lâm Tất Thắng giao đấu, lúc đó chúng tha hồ lên học võ công!

Có biện pháp tốt, chúng không sử dụng chỉ muốn cùng chàng chạm chiêu, nhất định chúng còn có ý đồ nào đó, muốn dò xét thêm điều gì đó ở chàng!

Đó là điều gì? Do chưa biết nên chàng nhượng chiêu một lần nữa!

Vút!

Quyết bám đuổi La Nhược Phi và Từ Bình xông đến, vô tình dồn Định Hoàng vào gần sát mé trong, nơi bọn Lâm Tất Thắng đang cố nép người vào nhau.

- Đỡ!

- Đỡ!

Không phát chiêu thì phải nhảy tránh, và nhảy tránh là làm cho chưởng của chúng phải ập thẳng vào bọn Lâm Tất Thắng! Không thể để điều đó xảy ra, Định Hoàng quát:

- Ta không nhượng được nữa rồi! Lùi!

Vù...

Àơ... Àơ...

Ầm! Ầm!

Là chưởng lực do hai người hiệp lại, thế nhưng, xem ra La Nhược Phi và Từ Bình vẫn không tạo được thế bình thủ với Định Hoàng!

Cả hai vừa bị chấn lùi, lập tức có tiếng Xạ Hồn Lão Tổ đánh giọng:

- Đến lượt người, Lưu Hoàng!

Lưu Hoàng lập tức xông đến!

Thật lạ, Lưu Hoàng xông đến không phải để một chọi một với Định Hoàng!

Lão đến là để hiệp lực với La Nhược Phi và Từ Bình!

Thái độ này khiến chàng chột hiểu:

- "À...! Ta hiểu rồi! Đây là ba nhân vật đã từng có nhiệm vụ dò xét ta trước khi mục Bang Chủ chính thức giao cho ta chức vụ đầu lãnh bọn sứ giả! Do chúng lầm lẫn nên cùng bị trừng phạt. Muốn được tha, chúng phải có nhiệm vụ hiệp lực với nhau để dò xét ở ta một điều gì đó!

Là điều gì rất nghiêm trọng, khiến cả ba phải hiệp lực đương đầu với mỗi mình ta?"

Đúng lúc đó, luồng kinh lực uy mãnh do ba nhân vật hảo thủ Kim Ma Bang cùng hiệp lại đang cuộn cuộn lao vào chàng.

Àơ... Àơ...

Vù... Vù...

Nhìn hợp kinh cực mạnh này, do nội lực của ba người gộp lại, bất chợt có một tia sáng loé lên trong tâm trí Định Hoàng!

Chàng hiểu chúng đang muốn dò xét gì ở chàng!

Chúng muốn thăm dò nội lực của chàng đạt đến mức độ nào! Và tùy theo nội lực nông sâu, chúng sẽ biết Nho Tiên còn tại thế hay đã chết!

Bởi nếu Nho Tiên chết, tất sẽ trao truyền không nhiều thì ít những chân nguyên nội lực cho Định Hoàng! Còn như Nho Tiên còn sống chuyện đó sẽ không xảy ra!

Tự trung chúng không tin nội lực chàng có được là do Hoàng Tinh Đám của Hồng Long Linh Xà!

Mà cũng phải, vì đó là do chàng bịa ra, đâu phải dễ gì có người có được may mắn như câu chuyện Hoàng Định đã kể?

Hai mắt chàng vụt sáng quắc, do đã đoán đúng ý đồ của chúng nên chàng quyết không cho chúng toại nguyện!

Có cảm giác Định Hoàng sắp giở trò, lão Giang Thanh ở ngoài kêu:

- Hãy cẩn trọng! Tiểu tử rất có thể sẽ liều mạng!

Định Hoàng nhìn lão Giang Thanh và lập tức phát hiện đang có một cơ hội tốt!

Đó là chỉ còn mỗi một mình lão Gianh Thanh đứng trấn giữ lối xuất nhập thạch động!

Đằng Không Đảo Thức liền được chàng vận dụng.

Vút!

Lưu Hoàng không ngờ Định Hoàng lại lẩn tránh nên quát:

- Chạy đi đâu?

Lưu Hoàng, La Nhược Phi và Từ Bình lập tức lượn người bám theo.

Vút! Vút! Vút!

Họ hò hét:

- Đỡ!

Vù...

- Người không dám chạm chiều hay sao?

Vù... Vù...

Cả Xạ Hồn Lão Tổ cũng quát:

- Đề phòng tiểu tử giở trò bất ngờ quay lại ám toán!

Với hơn một Giáp Tý công phu do Nho Tiên trao truyền, Định Hoàng lập tức phô diễn kinh thân pháp Đằng Không Đảo Thức thượng thặng!

Vút!

Nhanh như tia chớp, mạnh như cơn gió lốc Định Hoàng lao ùa đến Giang Thanh!

Giang Thanh tỉnh ngộ:

- Tiểu tử định tẩu thoát! Đỡ!

Giang Thanh phát kinh, mong ngăn Định Hoàng lại:

- Vù...

Định Hoàng gầm vang:

- Ngăn ta là chết!

Ào... Ào...

Giang Thanh biến sắc:

- Phục Ma Tam Thức? Nguy tai!

Tay vẫn tiếp tục phát kinh nhưng đôi chân của Giang Thanh đã bắt đầu chuyển dịch!

Có tiếng gào thét của Xạ Hồn Lão Tổ vang lên:

- Người không ngại ta phát động Xạ...

Ầm!

Tiếng chấn kinh kịp vang lên, át mất tiếng gào thét của Xạ Hồn Lão Tổ!

Giang Thanh đang đà dịch bộ, dư kinh làm lão dịch chuyển nhanh hơn!

Lối xuất nhập hoàn toàn bỏ ngõ, Định Hoàng lao thoát ra thật nhanh.

Vút

Đến lúc đó mới nghe tiếng Xạ Hồn Lão Tổ gào tiếp:

- Người muốn ném Xạ Hồn Khúc ư? Xem đây!

Trong thâm tâm, Định Hoàng thầm cầu mong Xạ Hồn Lão Tổ đừng làm như lão nói!

Và để biết chuyện đó có xảy ra hay không, Định Hoàng phải lia mắt nhìn lại phía sau!

Và thật bất ngờ, Định Hoàng nhìn thấy đúng là Xạ Hồn Lão Tổ đang động nộ đuổi theo chàng!

Lão đuổi theo nghĩa là lão không thể phát động Xạ Hồn Khúc làm hại những nhân vật như Lâm Tất Thắng!

Phấn khích, Định Hoàng tận lực lao đi nhanh hơn.

Vút!

Xạ Hồn Lão Tổ quả không hổ danh một trong Vũ Nội Tam Tổ thuở nào! Lão vẫn bám sát Định Hoàng, không bị bỏ rơi như bọn Giang Thanh, Lưu Hoàng...

Tự biết là bản thân không thông thuộc địa hình, Định Hoàng đánh liều, nhắm mắt đưa chân, hễ thấy có lối đi là rẽ vào!

Vút!

Bất ngờ có tiếng gầm vang dội của lão Xạ Hồn Lão Tổ:

- Có phạm nhân muốn tẩu thoát người của Nội Đường mau mau ngăn lại!

Lập tức, phía trước mặt Định Hoàng liền xuất hiện nhiều bóng người!

Những người này vừa căng mắt tìm kiếm bóng nhân ảnh của Định Hoàng vừa hô hoán loạn xạ:

- Phạm nhân chạy về hướng nào?

- Xem kia! Dường như Đại Lão Tổ đang đuổi theo phạm nhân!

Không bỏ lỡ cơ hội, với một lượt lạng không đảo người, Định Hoàng lao qua họ!

Vút!

Vẫn bám theo, Xạ Hồn Lão Tổ quát nộ những nhân vật vừa để Định Hoàng lao qua:

- Lũ vô dụng! Còn không mau cấp báo, phải ngăn cản không cho phạm nhân tẩu thoát!

Nghe rõ lời này và biết ít nhiều gì Xạ Hồn Lão Tổ cũng bị những nhân vật vừa rồi che mờ thị tuyến, Định Hoàng lập tức lạng người, chui vào một tịnh phòng ngay bên cạnh.

Vút!

Vẫn lo lắng không thôi, Định Hoàng nép qua một bên, phòng Xạ Hồn Lão Tổ có nhìn thấy và cũng lao vào, chàng sẽ xuất kỳ bất ý tặng cho lão một kinh tối hậu!

Thật may, Định Hoàng chỉ nghe lão Xạ Hồn hăm hờ lao vượt qua gian tịnh phòng.

Vút!

- o O o -